

LIBRIS

We know
books

Design copertă: Ștefan Ioan

Ilustrație realizată prin tehnici de editare digitală și inteligență artificială.

© 2026 by Editura Lebăda Neagră

Această carte este protejată de legele copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legele în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră

Iași, Str. Plopii fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PATRICIA LIDIA

Chipurile întunericului / Patricia Lidia. - Iași: Lebăda Neagră, 2026

ISBN 978-630-330-170-9

821.135.1

PATRICIA LIDIA

CHIPURILE ÎNTUNERICULUI

Lebăda Neagră

Iași, 2026

Cuprins

Rime închise sub cheie	5
Confesiunile unei amante profesioniste	31
Contract pentru viață	43
În umbra mamei mele	55
Tăcerea nu e consimțământ	61
Prin gaura din perete	69
Loverboy	79
Cabinetul întunericului	85
Memorii din infern	96
Patru generații de umbre	113
Trecutul care nu moare	120
Scrisori către tăcere	125
Viața între vitrine	136
Escortă la alegere	141
Terapie inversă	146
Botez de sânge	165
Carne vie pe <i>scroll</i>	174

Rime închise sub cheie

Îmi acopăr privirea, încercând să îmi dau seama dacă la mine se uită atât de insistent. N-am pus multe întrebări, de ce e acolo, ce a făcut, dacă e vinovat. Mi-ar fi plăcut să fim doar noi în sala aia mică, printre cărți, să mă uit în ochii lui albaștri și să zâmbesc ca o adolescentă îndrăgostită. În mintea mea e un întreg dialog, el mă prinde de mână, eu chicotesc și mă retrag, el vine după mine, mă împinge într-un raft cu cărți, buzele ni se apropie...

— Eu nu am iubit niciodată, m-am căsătorit doar ca să nu mor singur.

Vocea gravă mă trezește din visare. El e tot acolo, privirile ni se întâlnesc o clipă; zâmbește. Oare, dacă nu ar fi acolo, mi-ar mai zâmbi? Să îi zâmbesc și eu? Am voie? Mă ridic de pe scaun. Scutur din cap, parcă încercând să scap de toate gândurile despre el. Niciodată, parcă a zis. Poate nici măcar nu a încercat. Toți oamenii ăștia ar da orice să poată iubi, și el le flutură cu ipocrizie egoismul pe la nas.

— Ha-ha, încă puțin și facem psihanaliză cu el, spun, încercând să-mi rearanjez gândurile.

— Domnule Ionescu, credeți în Dumnezeu?

— Da, cred!

— Ce este Dumnezeu?

— Ce rost are...

— Vă rog, răspundeți-mi și aveți răbdare până la capăt. Au rost întrebările mele.

Nu-mi amintesc să îi fi auzit vocea. Toți ceilalți deținuți au întrebat ceva, au spus câte o glumă, un sarcasm. El doar ne-a privit. M-a privit.

— Dumnezeu e o energie, ceva sus acolo care ne privește și ne protejează.

Ce ironie să vorbești despre Dumnezeu și protecție divină într-un asemenea loc.

— Dumnezeu este iubire.

Îmi simt obrazii arzând. Oare m-am înroșit? M-a văzut, sigur a observat și el. Mă uit în paharul din fața mea; e mai sigur.

— Cum să nu iubești femeia, atât de suavă, atât de misterioasă?!

Privirea lui se reflectă în apa din pahar. De ce ar fi zis asta? E prima oară când îi aud vocea. De ce ar fi zis tocmai asta? Oare e vinovat? Normal că e, altfel nu ar fi aici. Nu e ca în filme, cu procurori care înscenează cazuri, ca să iasă ei bine. Mă așez pe scaun înapoi. E mai bine, nu mă vede tremurând.

— Nu știi la ce te referi.

Nu trebuia să se întâmple așa. Eu trebuia să moderez. Să știi tot. Ce au zis? Unde mă gândesc? Nu se poate întâmpla. El e acolo și doar gândurile îi sunt libere; în rest,

totul e împotriva. Chiar și geamurile mansardei în care ne aflăm au zăbrele. Dar intră razele soarelui printre ele. De ce să nu se poată? Nu cred că are cu mult mai mulți ani decât mine. 1... 2... 3... inspir, expir, inspir.

— Dar ce iubiți dumneavoastră, domnule Ionescu, dacă nu femeia?

— Iubesc natura, satul tradițional, arhaic. Iubesc să mă plimb prin pădure și să aud cum crește iarba.

Se aude un oftat prelung, generalizat. Oare o face intenționat? Oare știe cât suferă ei după clipa de libertate? Oare e vinovat? Să îl privesc? Dacă nu eram aici, acum, dacă stăteam dincolo de zidul acela înalt de beton, aveam curajul să îl privesc în ochi și să zâmbesc? Ar fi fost tot atât de greu?

— Citește-ne ceva din ce scrii tu, hai, te rugăm.

Priviri din toate părțile sunt ațintite asupra mea.

— Eu...

Mă fâstăcesc. Nu am pregătit nimic. De unde știe că și eu scriu? Ah, nu el a cerut. El doar zâmbeste. Nu aș vrea să îl dezamăgesc. Dar de ce îmi pasă? Oricum nu există... nu se poate... nu trebuie... oare care este viața lui dincolo de zidul acela?

— Eu... eu... o să citesc ceva... mai...

Doamne, nu mai știu să vorbesc. El mă țintuiește cu privirea, are fața gravă, nu întrezăresc nicio urmă de înțelegere. Mă îmbărbătez brusc. Nu am ce pierde. Iau una dintre cărțile de pe masă, ce noroc pe mine, am adus un volum colectiv publicat în urmă cu mulți ani, printre

singurele cărți în care sunt colegă de pagini cu domnul Ionescu. Pardon, poetul Ionescu, cum îi place să i se spună. Răsfoiesc rapid paginile alocate mie. Pueril. Prea metaforic. Ridic privirea și îl urmăresc. Așteaptă. Idiot text, de ce l-oi fi publicat? Pueril, pueril, pueril. Am găsit! Ridic ochii din carte triumfătoare și spun dintr-o singură expirație: *Frumusețea prieteniei*. Zumzete. Îl privesc triumfătoare. Pare mulțumit. Ciudată senzație, un tremur interior susținut de o căldură în stomac. Citesc răspicat...

*Prea târziu mi-am dat seama că
suntem în infern și
semințele nostalgiei
mă fac să fiu foarte tristă.*

Va mai veni primăvara și pentru noi?

Vocea mi se înmoaie. Nu îmi aminteam să fi fost atât de dramatică. De ce am ales tocmai această poezie? La ce m-am gândit? El mă privește. Așteaptă. Suspin. Mă ridic în picioare.

*Când te-am văzut prima oară
credeam că ești mai înalt...
mi s-a părut că am întâlnit pe altcineva,
dar... niciun rezultat.*

*Pot demonstra lumii
că odată ai fost al meu,
că odată am fost a ta,
sortiți parcă de la începutul lumii,
suflete-pereche,
Adam și Eva moderni.*

Îmi este tot mai greu să citesc. Fiecare silabă mi se rostogolește cu greu afară, nu așa trebuia să fie. Nu trebuia să se întâmple așa. Eu trebuia să moderez. Să știu tot. Să controlez totul. Gura îmi e uscată. Inima-mi pare că sare câte o bătaie la fiecare ciclu. Aritmie. Se poate muri din asta. Îl privesc. De ce îl privesc? Nu e drept.

— Are emoții! pare să îmi caute o scuză invitatul meu. Retrăiește clipele când a scris versurile.

— Nu pot scrie decât ceea ce trăiesc, ceea ce simt! spun fără să îmi dau seama.

Gândește, de ce ai spune așa ceva? De ce aici? De ce lui? În mintea mea, lumile se întretaie, nu mai există acum și aici, suntem doar noi și universul.

— Așteptăm continuarea!

Vocea gravă mă trezește la realitate. Îmi dreg glasul. Nu îmi dau seama dacă nodurile din gât și lacrimile se văd și la exterior.

*Prea mult mi-am dorit
să putem retrăi
timpul petrecut împreună.*

*Acele amintiri pe care
aproape le-ai uitat,
aproape le-am uitat.*

*Timpul îmi scapă printre degete
ca nisipul,
curgând sacadat ca într-o clepsidră
prea abruptă.*

Citesc rînd după rînd, continuu, fără să mai ridic privirea din carte. E mai sigur. Sunt mai sigură. Pe mine. De mine. Oare mă vede că tremur? Oare să mă așez înapoi? Sau, poate, mai bine, mă proptesc de perete. E rece. Îmi face bine. Ridic privirea spre fereastra mansardei. O rază curcubeică străbate mansarda. El e tot acolo, privirile ni se întîlnesc o clipă; are un zâmbet șăgalnic în colțul gurii. Îmi face semn cu capul să continui. Zâmbesc. Suspin. Să continui. Mai ușor de așteptat decât de făcut.

*Focul amintirilor noastre
s-a stins, și acum nu mai e nimic.*

Suspin. Înghit un nod de lacrimi. De ce am ales acest poem? La ce m-am gândit?

*Nimic...
A rămas un cer
întunecat prin cenușă.*

*A rămas o lume
acoperită de praf.*

Îmi simt o lacrimă pe obraz. El zâmbește. Dintr-odată, în tot zumzetul acela, suntem doar noi doi, singuri, și, pentru o clipă, privirile noastre poartă un dialog mut. Într-o zi, toată tristețea va dispărea. Și voi ști sigur, și voi simți. Sper doar că nu va fi doar când voi muri.

*Nu te voi uita niciodată.
Sărutările tale îmi vor rămâne
parcă vii pe obraz.
Zâmbetul tău fermecător,
ca argintul în lumina zilei
și luna la apusul nopții,
stalactite și stalagmite pe cer.
Chipul tău luminos,
timiditatea ta, răbdarea ta.*

Ca și cuvintele mele.

Poate ar fi momentul să închei lectura. Nimeni nu va ști. Niciunul nu m-a citit niciodată. Nu asta voiam să zic. Să gândesc. Nu pe mine, scrierile mele. Tot aia e. Nu pot scrie ce nu simt. Nu pot fi falsă.

*Acum ești în brațele alteia.
Cine e ea?*

*Te face fericit?
Este o amantă bună?
Ce face pentru tine?
Ochii tăi strălucesc
când se apropie de tine?
Trupul tău freamătă când
îi rostești numele?*

Suspin. Nu-i înțeleg pe cei care spun că dacă ar fi să trăiască încă o dată viața, la fel ar trăi-o, ca și pe asta. Că nu ar schimba nimic. Este una dintre cele mai mari tâmpenii! Uite cel mai banal exemplu, ultimele cinci minute, ce par ore nesfârșite, de când mă chinui să citesc aceste versuri puerile. Am atâtea de reproșat modul cum am trăit, încât, dacă mi s-ar mai da șansa să o iau de la capăt, sunt câteva lucruri pe care categoric le-aș face altfel. Sau nu le-aș mai face deloc. De exemplu, ultimele cinci minute.

*Nu pot crede că ai fost atât de egoist.
Ți-ai consumat iubirea.
Lupta pentru a supraviețui.*

*Am făcut retrospectiva a ceea ce
s-a întâmplat cu noi.
Ai cunoscut o iubire
mai profundă și mai sigură.
Mai matură.*

*A crescut până a devenit
indispensabilă în viața noastră.
E de o frumusețe cum nu putem găsi mereu.*

Frumusețea prieteniei.

Îmi ridic privirea. Cu ultima suflare tremurândă, repet acest vers: *Frumusețea prieteniei*. Și mă așez pe scaun, și respir sacadat, 1... 2... 3..., inspir, expir, inspir. Atac de panică. Exerciții de respirație. 1... 2... 3..., inspir, expir, inspir. Zâmbesc. Îmi acopăr privirea. La mine se uită atât de insistent.

— Bună ziua și mă bucur să fiu aici. Cum zicea colegul dumneavoastră, nu e bine ați venit, ci bine ne-am întâlnit. Numele meu este Ion Ionescu și sunt scriitor de când mă știu, am 40 de volume publicate și 5 finalizate.

Ce dracu' caut aici? M-am săturat să citesc poezii în fața tuturor idioților cu aere de intelectuali. Uită-te la ei: criminali, violatori, idioți. Nici măcar nu catadicsesc să se uite la mine. Ce să le spun? Ce înțeleg ei?

— Eu nu am iubit niciodată, m-am căsătorit doar ca să nu mor singur.

Cu asta i-am dat gata. Uită-te la fața lor. Sunt șocați. Aia-i! Sunt ai mei acuma, orice voi spune, i-am captivat. Auzi la ea ce spune, că fac psihanaliză cu mine...

— Domnule Ionescu, credeți în Dumnezeu?

— Da, cred!

— Ce este Dumnezeu?

— Ce rost are...

— Vă rog, răspundeți-mi și aveți răbdare până la capăt. Au rost întrebările mele.

E un test. Mă testează. O ignoră pe ea. Asta e. E momentul meu. Îl cunosc? Parcă îl cunosc. Toți ceilalți deținuți au întrebat ceva, au spus câte o glumă, un sarcasm, el doar ne-a privit până acum. Sigur îl cunosc.

— Dumnezeu e o energie, ceva sus acolo care ne privește și ne protejează.

— Ce ironie să vorbești despre Dumnezeu și protecție divină într-un asemenea loc.

— Dumnezeu este iubire.

— Cum să nu iubești femeia, atât de suavă, atât de misterioasă?!

— Nu știu la ce te referi.

Idioții ăștia mă provoacă. Se cred atât de deștepți. Dacă erau atât de deștepți pe cât se cred ei, nu erau aici. Cel puțin din perspectiva asta sunt mai bun ca ei. Doar gândurile le sunt libere, în rest, totul e împotriva. Oare de ce nu trebuie să poarte uniforme? Așa, lejer îmbrăcați, nici nu par a fi deținuți.

— Dar ce iubiți dumneavoastră, domnule Ionescu, dacă nu femeia?

— Iubesc natura, satul tradițional, arhaic. Iubesc să mă plimb prin pădure și să aud cum crește iarba.

De ce rîd? Ce probleme au oamenii ăștia? Eu cel puțin iubesc, nu ca ei. De ce să iubesc femeia? Nu are dreptate Lavric? „Niciun bărbat nu caută în femeie deșeptăciunea, profunzimea sau luciditatea. Cine vrea filozofie nu o va găsi în capul femeii, dar în schimb va găsi cufundarea în athanorul labios.”¹

— Citește-ne ceva din ce scrii tu, hai, te rugăm.

Stai, ce? De ce privirile tuturor sunt ațintite asupra ei? Ea e moderator doar, ea mă prezintă pe mine. Auzi-o cum se fâstăcește. Nu am eu dreptate? Doamne, cât o urăsc! De fiecare dată e la fel, ea mă invită pe mine și tot pe ea vor să o asculte. De ce? Că e mai tânără? Că e femeie? A, da, sexul frumos. Sigur toți de-aici ar vrea să i-o tragă. Parcă văd că îmi cere volumul ăla în care a apărut și ea pe lângă mine, să le citească de acolo. Nu am dormit toată noaptea și am făcut un efort să vin aici; fără mine, proiectul ăsta al ei nu se desfășura, adică dacă nu eram eu, nu avea ce eveniment să modereze. Sunt poet. Merit respect. Uite-o cum răsfoiește paginile. Oare ce va alege? Auzi-o: *Frumusețea prieteniei*. Da, a ales prost. Ca de obicei.

*Prea târziu mi-am dat seama că
suntem în infern și
semințele nostalgiei
mă fac să fiu foarte tristă.*

1. Sorin Lavric, *Decoct de Femeie*, Editura Ideea Europeană, București, 2019.